

ELINA ADAM

în anotimpul tău *

am intrat ca un păgân,
admirându-ți în secret frumusețea de jad,
flăcările pale ori mult prea vii
mă chemau dintre rugi,
dar eu treceam pe lângă tine cu mândria celui singur
pe trupul tău călcând apăsat
pentru că îmi doream atât de mult
să mă prefac că nu te văd
ah, cât mi-am dorit să te ignor
să îți zâmbesc triumfător dintr-un poem prea scurt,
dar n-am știut s-o fac...
așa că m-am întins alături de tine
și împreună am devenit leșuri
peste care visele lor ningeau ca o zăpadă
prea timpurie cu miei alergând,
acoperind strigătul nenăscuților prunci,
ale nenăscuțelor tăceri care ar fi putut să se întrupeze
dar nu le-am dat voie de teamă că ar fi spus adevărul,
adevărul prin care am fi devenit liberi.

lacrima zeului

luciul apei sărută aerul,
respirarea lunii rostogolește uitarea
ca o umbră fără soț,
ecoul celei mai pure tăceri
din care mai iau câte o gură,
astfel adorm visările atât de reale,
ca apoi să plutesc într-un spațiu al necuvintelor.

caut pururea pacea
pacea lor cu mine,
cea uitată într-o lacrimă
ca un izvor care nu vrea
să se uite pe sine însuși,
clipocește la nesfârșit

în piatră și albastru,
ca pe obrazul unui zeu capricios
se prelinge.

când ninge

ninsoarea venit-a
nenuntita, ea
ca dintr-un ochi albastru picurând
când înverziri, când toamne, când zăpezi,
și noi, umbre rătăcind, ca niște aburi calzi
în urma inimii Lui zdrențuite de păcatele noastre
ca pe o trenă călcând

soborul îngerilor se strânge sub un clopot
care se aude din ce în ce mai rar
inimile noastre s-ar adăpa din inima Lui
El, care-și poartă iubirea prin lume ca pe o trenă
dar așa, prea devreme așa zice,
a venit iarna,
nepângărita, ea
respirările rugătorilor pustnici înghețând

cu inima înaltă și subțire de ghimpe translucid
rănesc ușor, prin zăpezi ori prin doruri,
o altă inimă, undeva,
în ninsoarea aceasta albastră,
din care picură ca dintr-un ochi orb,
întrebările și tăcerea.

albul ei se întinde sub toată pleoapa,
sub pleoapa lui din care curg,
ca niște lacrimi,
răsăriturile.

cu mâinile ei subțiri

uscățive și crețe,
prelungirea unui trup ușor,
cu ochii blânzi și încă vii
o mai văd uneori îngrijindu-și grădina.
îmi aducea în dar cuvinte de încurajare
și se ruga pentru mine,

ne rugam aceluiași Dumnezeu și Fiului Său
pe care ea Îl numea Isus.

avea *frați* în America
și-mi arăta ilustrate primite de la ei
cu vești, rugăciuni și binecuvântări,
avea patru copii pe care îi crescuse
pentru Domnul ca să-L iubească pe El
și iubind-L îi arătau și ei o dragoste mare.

pe ea, da, pe ea o mai văd de după
fereastra curată împodobită cu flori
cum mă privește blând și curios când trec
cu pânțelele uriaș unde cresc doi feți cu ochi căprui.

și eu aș vrea să-i cresc pentru Domnul
să-L iubească pe El și iubindu-L să-și amintească de mine.

ei au venit și noi ne-am aplecat și mai tare
asupra întrebărilor lumii,
apoi mergeam în grădina ei
și ea ne aducea panglici colorate din hârtie
pe care ei le legau și alergau în jur
vânturând bucuria și umplând aerul de chiotele lor.
și El era acolo, mereu acolo
privindu-ne prin ochii ei blânzi și încă vii.

apoi a trecut timpul și ne-au crescut anii în cărcă
ei i-a venit vremea să-i crească aripi
s-a dus să îngrijească altă grădină...

de după fereastra la fel de curată, dar parcă mai înaltă,
la fel împodobită de flori,
alți ochi mă privesc,
ochi de fiică, la fel de blânzi ca ai ei,
mâinile ei mai tinere, dar mereu iubitoare,
îngrijesc grădina mamei și i-o aduc în dar,

ne rugăm aceluiași Dumnezeu, căruia ea îi spune Isus,
copiii mei au crescut și aș vrea să-L iubească pe El
și iubindu-L să putem deschide împreună portița
spre grădina unde panglicile colorate
iau formă de aripi pe trup...

plouă ascuns peste păsări

ca dintr-o lacrimă rana ce nu se închide vreodată,
suspînul rostit la fiecare strop
cu fiecare sunet cât o aripă,
întînd în aerul acesta mut,

și totuși ne aflăm tot mai departe
pe orbita aceasta interioară,
sperînd că nu vom reveni în punctul
unde ne întîlnim iarăși cu noi,
față în față,
ca un joc de lebede albe și negre,
suntem atît de aproape
că ne putem atinge umbra cu ciocul,
ca o pregustare a celuilalt.

a început să plouă,
cu un ultim suspîn ne întoarcem în direcții opuse
și tulburăm apa cu vârful aripii,
cu ploaia aceasta care a început să spele
abisul din(tre) noi.

cu ochiul cel din frunte

privesti treimic în mine și nu te scârbești?
de trei ori m-am poticnit în piatra asta albă,
de ce mi-ai scos-o-n cale?
albe flori și fluturi, solzi transparentî,
sidefii ca de perlă
acoperămînt i-ai alcătuit,
iar eu i-am dat târcoale,
mesmerizată de farmecul ei.
am început să o port la gât
ca pe cel mai frumos talisman,
cînd, de fapt, era o piatră de moară...
cu lacrimi o spălam la răstimpuri,
credeam că așa o primenesc
ca privighetoarea roua dimineții
a cîntecului ofrandă...
ajunsesem să mă-ncovoi
la fel ca un semn de-ntrebare
deasupra țărîinii, doar-doar vei răspunde.
pașii mi-i numărăm ca pe șiraguri de mărgăritare,
dar drumul nu ducea nicăieri,

cerul era peste puterile mele
și mult prea departe pentru ochii-mi
uscați de atâta obidă.
de ce nu-mi răspunzi?
cum nu aș vrea
să-mi lepăd, în adânc, piatra asta de moară
ce-a fost cândva o perlă,
și-n sus să privesc,
adânc în mine, Doamne,
cu ochiul acesta al Tău întreit pe care,
ca un fără de moarte,
să mi-l împrumuți, dacă vreau.

... și perla,
din piatră de moară,
deveni
cruce,
cel mai frumos talisman.

* din volumul în pregătire ***Rana amforei***